

[Pia Kjærsgaard]

være i bedste harmoni med eksportpakke 2. Det er trist, at vi skal blive ved med at vente på, at regeringen måned efter måned skal spekulere på, hvad den i grunden selv mener om det, der var halvdelen af regeringens store eksportpakkevalgoplæg. Men endnu mere trist er det, at dansk eksport skal lide under, at regeringen nu i seks måneder ikke har kunnet tage sig sammen til at bruge det flertal, der foreligger for eksportpakke 1 – eller i folketingssprog: lovforslag nr. L 6–8. Kan vi forvente, at regeringens handlingslammelse ophører, så disse forslag kan vedtages i indeværende kalenderår? Det kunne være, vi kunne få en besvarelse fra skatteministeren på det spørgsmål.

Glønborg (KRF):

Mens vi fra Kristeligt Folkepartis side kunne se noget godt i de tre første direktivforslag, har vi svært ved at finde noget pænt at sige om de syv direktivforslag om indirekte skatter, som nu ligger på bordet. Vi kan sige det meget kort: Provenutabet er helt uantageligt. Det ville slå bunden ud af dansk økonomi. Hvad værre er: Det ville begrænse vore muligheder for at føre en fornuftig energi- og trafikpolitik. Og hvad der er allerværst: Det ville være til ubodelig skade for vort folks sundhed. Vore nuværende afgifter på alkohol og tobak kan sandsynligvis ikke engang dække samfundets tab ved skaderne, som forvoldes af disse stoffer. Det ville være vanvittigt at nedskære afgifterne drastisk og derved medvirke til et forøget forbrug med deraf følgende større helseskader, som vi samtidig ville få færre penge til at helbrede. Hertil ville komme de mange skader af mere social og psykisk art, som slet ikke kan udbedres, når de først er sket. Det kunne jeg holde et langt foredrag om.

Men lad mig nøjes med at erklære, at Kristeligt Folkeparti om nødvendigt vil slås med næb og klør for at bevare punktafgifterne som et vigtigt redskab til begrænsning af tobaks- og alkoholforbruget.

Preben Møller Hansen (FK):

Den 2. oktober 1972 var en sorgens dag for mig som dansker. Den dag lykkedes det desværre de gamle politiske partiers repræsentanter at bilde befolkningen ind, at blot man stemte ja til dansk medlemskab af Fællesmarkedet, var den hellige grav vel forvaret. I februar 1986

fik vi en ny sorgens dag lagt til den anden. Da lykkedes det at få et flertal af den danske befolkning til at stemme ja til den såkaldte EF-akt.

Nu står vi i den næste afgørende fase af opgivelsen af dansk selvstændighed, og det vil sige, at det også er en sorgens dag i dag, hvor vi i dette Folketing nu lægger an til at diskutere, hvordan harmoniseringsprocessen skal gennemføres inden udgangen af 1992. Det er uhyggeligt at tænke sig, at man i dette Folketing, ikke med bind for øjnene, men med åbent sind, afgiver det danske folks ret til at træffe beslutninger om egne vilkår. Jeg tror, at hvis en mand, der er død for lang tid siden, vågnede op, ville han være stolt over, at Neuropa havde eksistens, det, som han kastede verden ud i krig på, hvor 50 millioner unge mennesker måtte lade livet på slagmarkerne. Det er sådan set det, der er realiteten, at vi nu viderefører den idé, der var grundlaget for den anden verdenskrigs begyndelse.

Nu er vi altså i gang, og der ligger naturligvis i de forslag, vi behandler her, forslagene fra EF 4 til EF 10, nogle gode ting. Men der ligger ikke en eneste af de ideer, som vi ikke som selvstændig nation kunne stille som forslag i det danske Folketing. Hvis man ønskede disse ændringer, hvis man mener, at de er positive, kunne vi fremsætte dem i dette Folketing som danske forslag, alene baseret på det danske folk.

Disse forslag vil formentlig betyde et tilsyneladende provenutab på 40 mia. kr., og det er jo en fantastisk masse penge; ingen skal være i tvivl om det. Jeg har forstået det sådan, at man i partiet Venstre i realiteten som andre er positiv over for disse forslags realisering. Det er ejendommeligt for mig, der netop i den uge, vi lige har passeret, har oplevet, at to ministre fra partiet Venstre har givet udtryk for, at Fælles Kurs nærmest var rablende sindssygt, fordi vi stillede et forslag om, at de unge, der var under uddannelse, skulle have en uddannelsesløn. Det var der slet ikke råd til, det var fuldkommen sindssygt at stille sådanne forslag.

Vi stillede også et forslag om, at man hævede den skattefrie bundgrænse til 60.000 kr. med det resultat, at vi øgede købekraften for langt den største del af den danske befolkning, som i dag er økonomisk dårligst stillet. Det var idioti, det var uladssiggørligt. Nu hører man de samme talsmænd give udtryk for, at man er positivt